

Krönika

Tvångsförvalta ÖSK

Kurirens Pelle Blohm anser att Örebro kommun måste gå in och ta kontroll över det sjunkande skeppet

Utsikten från mitt skabbiga rum på British Hotel i Valletta, Malta är enastående. Hamninloppet breder ut sig långt nedanför kullen där hotellet ligger. Valletta, Floriana, Fort St. Angelo omfamnar hamnen med sina gamla borgar, slott och skyddsfastningar. Vore det inte för bilarnas rostiga hostande, lyxbåtarnas parkeringar i soldiset eller hamnens kraftiga lyftkranar skulle jag kunna fantisera mig tillbaka 4-500 år i tiden. Jean de Valette, högsta hönset i ridarorden Knights of st John of Jerusalem seglar in med sin armé av soldater med korset på bröstet. Jag njuter för stunden och glömer bort svetten som forsar ner för ryggen trots golvfläktens envetna kamp mot värmen i rummet. Bara flugorna på död hud skiljer miljön från en öppningsscen i en klassisk engelsk deckare. Gardinen dansar av fläktens arbete och jag väntar på en hotellflytt till turiststråket och stränderna vid Sliema.

Jag är på Malta för att bevaka Sveriges inledande match i kvalet till nästa VM-slutspel i Tyskland men kan inte släppa tankarna, känslorna och intrycken från det som hände före, under och efter ÖSK kampen, eller krampen mot Djurgården förra Måndagen. Jag har aldrig upplevt en så uppgiven stämning runt Eyravallen någon gång trots tidigare ekonomiska formsvackor och krissamtal. Jag blev faktiskt lite skrämdd. Är klubben definitivt på väg att gå under. Ner i en brutal sportslig och ekonomisk köttkvavn.

Spelarna försöker vara positiva men hela deras kroppspråk visar att det inte finns någon glädje kvar i truppen, det är så tungt. Inga leenden, var är skratten, hur står det egentligen till med den mentala hälsan hos dom som hoppet just nu står till. Tränarna bär på en stor börda att få maskinen att fungera igen, men det finns ingen glädje där heller, ögonen flackar, är mörka och visar hopplöshet. Taktiktavlor är ingen bra medicin längre, löpvägar, passningspel, långa, korta upp- spel



Var är viljan? Kurirens krönikör Pelle Blohm sitter i Valletta, Malta och oroar sig över Örebro SK:s framtid. "Var är skratten? Hur står det egentligen till med den mentala hälsan hos dom som hoppet just nu står till"? Blohm tror inte att ÖSK kommer att klara av situationen själv och tycker att Örebro kommun bör gå in och ta full kontroll genom tvångsförvaltning.

betyder inget just nu. Vad som behövs är tro, hopp, glädje och någon som kan få ett gäng rätt kompetenta fotbollsspelare att tycka att det dom håller på med är det roligaste som finns i livet.

Fan, killarna ser ju ut som om dom är på väg till avrättning varje gång dom springer in på en fotbollsplan. Utåt är dom professionella och säger ingenting men bortsett från munlädret lurar dom ingen, för resten av kroppen lider och spelarna mår inte bra. Petter Furuset Olsens utspel om klubbyte är troligtvis bara toppen av ett isberg och ett rop på hjälp. Jag undrar jag, bortsett från det vi alla vet om den kritiska ekonomin och lagets usla spel och tabellposition så verkar det finnas något mycket värre runt hörnet. Det luktar myteri. Allt är tyst som vanligt, det är en gam-

mal tradition i den svartvita gruppen men det mesta talar för att allt är mycket värre än vad vi som aldrig får veta något kan föreställa oss.

Jag har länge pläderat för att ÖSK någon gång måste ta sitt fulla ansvar för alla ekonomiska turer som dom satt sig i, jag har också sagt att värdet av ett fotbollslag för större delen av befolkningen i stan är klart överdriven och ren propaganda för dom som är för fotboll och ÖSK. I grunden står jag fast vid detta. Men en tanke slog mig på planet ner till Malta, jag började titta på den svenska kartan och insåg vilket dödens ökenlandskap som hela Mellansverige skulle bli om ÖSK åkte ur allsvenskan. Norrköping för ur för två år sedan, Västerås tomt, Eskilstuna pinsamt dåligt, Karlstad hockeymecka precis som Linköping. Det är en fotbollskatastrof för fem landskap, det börjar likna Aralsjön vid Uzbekistan och Kazak-

stan som en gång var stor och mäktig men som bara blir mindre och mindre i en enorm miljökatastrof. Om jag får kalla de här områdena i Sverige för Mellansverige så har vi en fotbollens miljökatastrof mitt framför våra förvånade näsor. Städerna liknar varandra och alla slåss om samma brödsmulor. Det leder bara till förlorare.

Så nu skriver jag något som jag aldrig trodde att jag skulle göra. Det är dags för Örebro Kommun att återigen ta tag och kanske till och med ta över agendan helt och hållet. Tvångsförvaltning och full kontroll är vad jag menar. Förnedringen har gått så långt att bara de mest illvilliga Degerforsare fortfarande kan njuta åt det ofentliga gatlopp som klubben och dess medarbetare fått stå ut med detta året. Kanske, och då menar jag verkligen kanske så har ÖSK fått sitt straff nu. Möjligen är tiden mogen nu för den massiva hjälpinsatsen som det propage-

rats för och där måste förstås kommunen ta en ledande roll. Jag är inte jätteglad över min kövändning och detta tankesätt kommer med vissa villkor som svartvitt måste stå upp för. Det har de senaste åren funnits en nonchalans och översittartendens rakt igenom föreningen från eliten ner till ungdomarna gentemot de andra mindre framgångsrika småklubbarna i stan. Flera historier vittnar om detta, vi är störst och bäst så vi gör som vi vill. Ska kommunen gå in som hjälp så är det hög tid för ÖSK att bli ödmjuka i sina relationer mot alla småklubbarna i närområdet.

Total dominans och eget heravälde är inte ledordet längre. Nu handlar det om samhällstjänst och då kräver jag en mer osjälvisk syn och en samarbetsvillig organisation som leder fram till först och främst hela Örebros lag och på lång sikt kanske även hela regionens lag. Alternativet kan tyvärr bli nedläggning av klubben och det vill väl i alla fall ingen.